

ให้ทราบว่า ชายฝั่งทั้งสองจังหวัดเดี๋ยวนี้อะมีปลาชุกชุมมาก เขาลงไปถ่ายหนังให้ข้าพเจ้าดูด้วย ปลาหมอตทะเล ซึ่งตัวใหญ่มาก ข้าพเจ้าก็ไม่เคยเห็นตัวจริง เคยเห็นแต่ในรูปของประมง ปลาหมอตทะเลนี้ตัวขนาดใหญ่หนัก 100 กิโลกรัม และมีปลาชนิดอื่นๆ อีกมากมายเข้ามาชุมนุมกัน ที่เราทิ้งปะการังเทียมลงไป เช่น ปลาผีเสื้อ เทวรูป ปลากะพงข้างเหลือง ปลากะพงแดงหางปาน ปลากะรังหางซ้อน ปลาช่อนทะเล ปลาตะคองเหลือง ปลาสร้อยนกเขา ปลาผมนาง ปลาสลิตทะเลแถบ ปลาหางกิวหม้อ ปลาอินทรียั้ง ปลาอีโต้มอญ ปลากล้วย หางเหลือง เป็นต้น ราษฎรชาวไทยอิสลาม ซึ่งโดยมากจะเป็นชาวประมงแบบเรือเล็กๆ ชายฝั่ง ก็มาหาข้าพเจ้าว่า เดี๋ยวนี้อะมีปลาเยอะแยะไปหมด เดี๋ยวนี้อะจับปลาได้ มีกินแล้ว จับปลาได้ มีปลาเยอะแยะไปหมด และกลางคืนขณะที่ข้าพเจ้าเดินทางกลับจากการทำงาน ก็จะมีประชาชนทั้งไทยพุทธไทยมุสลิมมาเฝ้าเทียบสองอยู่สองข้างทาง เขาบอกว่าเขาเป็นห่วงข้าพเจ้าที่ว่าทำงานแล้วกลับบ้านดึกๆ ดื่นๆ

ที่ข้าพเจ้าขอเชิญท่านทั้งหลายมาวันนี้ ก็คิดว่าท่านทั้งหลายนี้เป็นคนไทย เป็นเจ้าของประเทศ และเมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าได้ไปกราบท่านอาจารย์เบนที่ทางภาคอีสาน พร้อมด้วยผู้ติดตามอีกมากมาย ท่านก็เทศน์ให้ฟัง และอันหนึ่งที่ท่านกำชับนักหนา ขอให้ทุกคนนึกถึงพระคุณของแผ่นดิน อย่าได้ลืมพระคุณของแผ่นดินเป็นอันขาดที่จะคอยปกป้อง ทำนุบำรุงแผ่นดินอยู่เสมอ เลยทำให้ข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าไปภาคใต้มา 2 เดือน ปีนี้อยู่มา 2 เดือนเต็ม ได้ยินได้เห็นอะไรหลายอย่าง และก็รู้สึกว่สถานการณ์ได้เปลี่ยนไปเป็นที่น่าเสียดายว่า แต่ก่อนคนไทยพุทธไทยมุสลิมเคยอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ตอนนี้อะกำลังประสบภัยคุกคามอย่างหนัก อันที่จริงประเทศไทยของเรานี้ ทุกคนมีอิสระเสรีในการเลือกนับถือศาสนา ไม่เคยต้องโดนบังคับว่าศาสนาที่พวกเรานับถือไม่ได้ ศาสนานี้นับถือไม่ได้ เพื่อนชาวต่างประเทศของข้าพเจ้า ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าได้รับเชิญไปรับรางวัล ไปเยี่ยมทางต่างประเทศ ทุกคนจะสรรเสริญประเทศไทยว่าเป็นประเทศที่ให้อิสระเสรีภาพกับคนที่ว่าจะเลือกนับถือศาสนาใดก็ได้ โดยไม่มีการรังแก ไม่มีการแก่งแย่ง หรือฆ่าฟันกันเช่นนี้ และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเป็นอัครศาสนูปถัมภก ทรงสนับสนุนปกป้องทุกศาสนา อย่างกรุงเทพฯ ของเรานี้จะเห็นได้ชัด มีวัด มีโบสถ์คริสต์ มีมัสยิด มีโบสถ์พราหมณ์ ทุกอย่างอยู่ และอยู่ใกล้ๆ กันนี้ ก็ไม่เคยสักครั้งหนึ่งที่ชาวพุทธจะวิ่งไล่ฆ่าชาวคริสต์ หรือชาวคริสต์จะเที่ยววิ่งไล่ฆ่าชาวอิสลาม ไม่เคยเกิดขึ้น ซึ่งเป็นชื่อเสียงของประเทศมา ผู้คนเวลาพบกัน ถึงแม้จะต่างศาสนาก็ทักทายกันด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส แต่เดี๋ยวนี้อะกลับแปรเปลี่ยนไปในพื้นที่ 3 จังหวัดภาคใต้ ทำให้ข้าพเจ้าวิตกอย่างมาก มีการทำร้ายกันอย่างอำมหิต คนเข้าไปซื้อของในร้านค้า พอซื้อของเสร็จ ลูกค้าก็ชักปืนขึ้นมายิงเจ้าของร้าน ที่ข้าพเจ้าทราบมาด้วยตัวเอง คือทราบมา คืออ่านหนังสือพิมพ์ และเพื่อนต่างๆ ก็มาเล่าให้ฟัง ไม่ใช่เข้าไปอยู่ในเหตุการณ์นั้น ชักปืนมายิงเจ้าของร้าน เป็นร้านชำเล็กๆ อยู่ในอำเภอเมืองของนราธิวาส เจ้าของร้านเป็นผู้หญิง แก่แล้ว อายุ 70 กว่าแล้ว แล้วก็หาเลี้ยงลูก ลูกนี้ 20 กว่า ลูกชาย แต่ว่าพิการเดินไม่ได้ ไม่สามารถที่จะเลี้ยงตัวเองได้ น่ารักที่สุด แม่แก่แล้ว แก่เท่าไร

ก็ตาม ก็พยายามที่จะตะเกียกตะกายเลี้ยงลูก ดูแลลูก แล้ววันหนึ่งก็มีคนขี่มอเตอร์ไซด์เข้าไปที่ร้านนั้น เข้าไปถึง ก็บอกว่าจะซื้ออะไรอย่าง พอว่าแม่แกนี่ หันหลังไป จะไปหยิบของ ก็ยิงตาย แม่ตาย แล้วลูกชายที่เดินไม่ได้นี่ ก็นั่งอยู่ที่นั่นด้วย ก็บาดเจ็บสาหัส เวลานี้ก็บาดเจ็บสาหัสอยู่ ถ้าเขารอด ข้าพเจ้าเองก็ยังไม่ทราบว่าใครจะดูแล เขาต่อไป

เรื่องพรรคนี้ในปีนี้ ข้าพเจ้าได้รับทราบเรื่องเองมาก เรื่องที่แต่ก่อนไม่มีเกิดขึ้นแก่ประเทศไทยเลย เช่นว่า พระเดินออกไปบิณฑบาต 30 ปีที่ข้าพเจ้าไป แม้จะขึ้นชื่อว่ามีใจแบ่งแยกดินแดน แต่ก็ไม่ใช่ว่า เทียวไปฆ่าคน ทูบตีคน หรือว่าเทียวฆ่าพระ ฆ่าเณร อะไรเช่นนั้น ไม่เคยเกิดขึ้น เพิ่งเกิดขึ้นจะย่างเข้าปี 31 ที่ข้าพเจ้าไปอยู่นี้ นักเรียนที่จักรยานไปเรียนหนังสือก็ถูกยิงตาย ใครยิงก็ไม่ทราบ กลางวันมีขโมยกลางคืนอย่างนี้ พระเณรออกบิณฑบาต นี่พระท่านเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเองว่า พระถูกฆ่า เชือดคอ ถูกฟันถูกทูปตีจนกระทั่งพิการ ต้องสึกออกมาเพราะว่าพิการเดินอะไรไม่ได้ ฟาดไปบนศีรษะ ทำร้ายร่างกายต่าง ๆ และอีกแห่งน่าสงสารมาก เลย เป็นชาวบ้านที่ยากจน ก็มีที่นาอยู่เล็ก ๆ และก็มีสวนยางเล็ก ๆ เขาเพิ่งจะซื้อห้องแถวและก็ไปรับลูกเล็ก ๆ จากแม่ ไม่จันทักแม่เลี้ยงเอาไว้ ให้มาอยู่กับเขา แล้วก็ เพื่อนบ้านเล่า เหตุเกิดที่จังหวัดยะลา อำเภอเมืองด้วย นั่งดูโทรทัศน์เล็กๆ อยู่ในบ้าน เพื่อนบ้านเขาเล่าว่า เสียงเด็กร้อง แล้วก็เพื่อนบ้านก็เข้าไป เห็นเด็กอายุ 8 ขวบ กำลังประคองศีรษะพ่อ หัวเพื่อจะไปต่อกับร่าง เด็กขนาด 8 ขวบ ทุกข์โศกและตกใจขนาดหนัก เขาก็พาเด็กมา พบข้าพเจ้า เพราะเด็กก็ไม่มีใครแล้ว แม่ก็ทิ้งไปนานแล้ว ไปแต่งงานใหม่ ข้าพเจ้าก็บอกกับลูกบอกว่าเป็นไร ข้าพเจ้าจะดูแลเอง ถ้าข้าพเจ้าไปและอยู่ 2 เดือน กลับมาโดยไม่ได้เล่าให้ท่านฟังไม่ได้บอกให้เพื่อนคนไทย ซึ่งเป็นเจ้าของประเทศทราบ ข้าพเจ้าก็จะเป็นคนที่ใช้ไม่ได้ ไปเห็นแล้วก็นั่งอมพะเนาะ ไม่พูดอะไร ไม่ได้เห็นตอนที่ กำลังฆ่า แต่ว่าลุงเขาพาเด็กเข้ามา ซึ่งเป็นเด็กเล็กน่าสงสาร

ไม่ว่าข้าพเจ้าไปที่ไหน ไปที่อำเภอสุคีริน เป็นนิคมที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงสนับสนุนตั้งขึ้น ก็มีชาวอิสาน มีชาวไทยที่ราษฎรเองอยู่ที่นั่น พอข้าพเจ้าไปเยี่ยมเขาบอกว่าจิตใจที่ ราชนีมาที่ได้เห็นหน้า ใจหนึ่งก็ไม่อยากให้มา เพราะมันอันตราย น่ากลัวเหลือเกินไม่อยากให้ท่านมา ข้าพเจ้าก็ บอกว่าไม่มีอันตราย ข้าพเจ้านี้ ทั้งรัฐบาล ทหาร ตำรวจ ดูแลใกล้ชิด เขาก็เล่าให้ฟังว่า ก็ไม่ทราบว่าอย่างไรแล้ว ราวทุ่งๆ หนึ่ง พวกเรากินข้าวเสร็จแล้ว ชาวบ้านก็นั่งคุยกัน ช่วยกันสร้างศาลานานแล้ว ก็นั่งคุยกันที่นั่น ประเดี๋ยวก็เห็นคนขี่มอเตอร์ไซด์ เป็นผู้ขายหนุ่มซ้อนท้ายมาแล้วก็พามาถึงที่ศาลานั้นก็ไม่พูดพรั้าทำเพลง ไม่ต่อว่า ไม่ว่าอะไรทั้งนั้น กระซอกเอาปืนอาร์ก้าออกมา ปืนกลที่เคยทำในรัสเซียมายังที่นั่นคุยกันนั้นก็ตายหมด แล้วจนปานนี้ก็ไม่มีใครทราบว่า ผู้ที่ตายทั้งหลายที่ถูกยิงด้วยอาร์ก้า เป็นใครยิงก็เสียบหายไป กลุ่มคนก็อยู่ด้วยความหวาดกลัวเต็มที่ และก็ไม่มีใครทราบเหตุผลด้วย

แล้วตอนหลัง เขาก็ทิ้งใบปลิวที่ตลาดนราธิวาส ทิ้งใบปลิวบอกว่า ใช้พวกไทยพุทธ ออกไปเดี๋ยวนี้จากแผ่นดินของกู ไม่งั้นก็จะให้กินลูกปืน ข้าพเจ้าก็จะได้แต่ปลอบใจเขาว่า ไปร่วมกันชวนเขาบอกว่าไปหัดยิงปืน ปืนลูกซองให้พอป้องกันตัวได้ เขาก็อาสาเขาก็อยากที่จะป้องกันตัวเองได้ ตกกลางเขาก็ไปกันทั้งคู่หญิง ผู้ชายไปหัดยิงปืน ที่ค่ายของนาวิกโยธิน ที่อำเภอเมืองนราธิวาส ผู้หญิงยิงแม่นมาก ซึ่งไม่นึกว่าผู้หญิงจะมีอายุ ยิงได้พลั้วๆ ซึ่งเขาก็ภูมิใจ อย่างน้อยสามารถป้องกันตัวเองได้ ข้าพเจ้าตามเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไปมา 30 ปี ไม่เคยพบเคยเห็นเหตุการณ์ที่โหดร้าย ทารุณอย่างนี้ เช่นนี้เลย และบางครั้งชาวบ้านที่มีสวนยาง บางทีเขาก็จะเอาใบปลิวมาติดที่สวนยาง ที่ต้นยางแล้วบอกว่าห้ามกรีดยาง ถ้าใครกรีดยางจะฆ่าว่าอย่างนั้น เหมือนกับว่าบ้านเมือง ไม่มีชื่อไม่มีแป

แล้วชาวบ้านก็เล่าให้ฟังว่า ที่แถวบ้านตันหยงลิมอ ถ้าคนไทยพุทธไปกรีดยาง ๆ ของเขาเอง ก็จะถูกเชือดคอเอาหัวไปทิ้งชะที่อื่น แล้วมีคนแปลกหน้ามาถามว่า จะขายสวนยาง สวนเงาะ สวนลองกองหรือไม่ ถ้าบอกไม่ขายตอนดึกก็จะมีคนเข้ามาตัดทำลายสวนผลไม้ ทำลายสวนยาง ผลไม้กำลังออกผลพร้อมที่จะเก็บขายได้ แต่ก็ถูกตัดไปจนหมด เมื่อข้าพเจ้าไปเยี่ยมที่บ้านตันหยงลิมอ ชาวบ้านโดยมากเป็นผู้หญิงบอกว่าท่านมาก็ดีแล้ววันนี้ เพราะว่าเราอยากจะฟังจากปากท่านคำเดียวเท่านั้น ว่าเรามีสิทธิที่จะอยู่ที่นี้ไหม หรือท่านจะให้เราไปให้พ้น ข้าพเจ้าก็บอกว่าอยู่ที่ อยู่ เพราะว่าต้นไม้ ต้นผลไม้ ต้นยางอะไรโตหมดแล้ว เราควรอยู่และก็ค่อย ๆ ช่วยกันคิดอ่าน ราษฎรเหล่านั้นเขาก็บอกว่า เขาอยู่ที่นี้มาตั้งแต่ปู่ย่าตายายอาศัยทำกินอยู่ที่นี้มาเป็นร้อย ๆ ปีแล้ว ถ้าพวกเราจะต้องออกไปจากที่นี่ จะไปไหนกัน พวกเราไม่ได้ทำผิดอะไรทำไมจะยอมให้ใครมาไล่ออกนอกพื้นที่ ราษฎรเหล่านั้นก็ขอข้าพเจ้าว่า ขอให้ช่วยพูดกับคณะรัฐบาล ท่านนายกรัฐมนตรี ขอร้องว่า อย่าให้ถอนทหารออกจาก 3 จังหวัดภาคใต้ เพราะว่าถ้าทหารอยู่ที่นี้เขาก็ยังอยู่ ถ้าทหารถอนออกไปเขาคงตาย ข้าพเจ้าก็เลยบอกว่า ขอให้ทหารซึ่งเป็นนาวิกโยธินไปช่วยทำการฝึกชาวบ้าน ๆ ก็จะทยอยกันไปที่ค่ายของนาวิกโยธิน แล้วก็ฝึกยิงลูกซอง และก่อนที่ข้าพเจ้าจะกลับ เขาส่งข่าวมาว่า ตั้งแต่พวกเขายิงปืนลูกซองเป็น การก่อกวน เช่นถึงเวลานอนก็ไม่ให้นอน ส่งกลุ่มมอเตอร์ไซค์ไปขับซีโนหมู่บ้าน ทำเสียงให้ดังอีกทีก็ พวกเขาก็กลัวไม่รู้จะทำอย่างไร แต่ถ้าเขายิงปืนเป็น ไม่ใช่เป็นธรรมดา แม้มันเฉียะเลยยังงี้ พวกก่อกวนเหล่านี้ก็หายไป หายเงียบไป

ข้าพเจ้าจึงได้ขอร้องท่านแม่ทัพภาคที่ 4 ให้ช่วยส่งเคราะห์ดูแลฝึกราษฎรไปเรื่อย ๆ เรียกว่าอาสาสมัครรักษาหมู่บ้านเหมือนอย่างที่ท่านรัฐมนตรีโกศลได้เคยทำไว้ ข้าพเจ้าก็ทำเพิ่มขึ้นอีก เพราะว่ารู้สึกว่าเขาสบายใจขึ้น ข้าพเจ้าก็เลยกลับไม่ลง ใคร ๆ ก็บอกว่า อยู่ถึงสองเดือนแล้วน่าจะกลับไปชะที่ก็กลับไม่ลง เพราะว่าเห็นเขาทุกซิคะมากมาย และเขาบอกว่าเวลาที่ แม้แต่พระ ก็บอกว่า เวลาที่มาประทับอยู่ นี่เหตุการณ์ทั้งหลายก็เบาบางลงไป ไม่เหมือนเวลาไม่ประทับอยู่ จะโดนเต็มที อันนี้ข้าพเจ้าเห็นว่า

ประชาชนเหล่านั้นก็เป็นคนไทยแท้ ๆ ทำมาหากินอยู่ในประเทศไทย น่าจะให้ไทยเราที่ภาคกลาง หรือภาคตะวันออก เชียงเหนือ ภาคเหนือได้ทราบ และก็เพราะว่าเป็นคนไทยด้วยกันก็น่าจะห่วงใย ชีวิตคนไทยด้วยกันเมื่อประสบความยากเข็ญขนาดนี้ ซึ่งข้าพเจ้าคนเดียวนี้จะไปคิดทุกอย่างที่จะช่วยเขา ก็คงไม่มีแรงพอที่จะทำได้ แต่ถ้าเผื่อเป็นคนไทยทั้งชาติ ไม่ต้องไปไล่ฆ่ายิงใครหรอก แสดงกำลังอย่างลูกเสือชาวบ้าน ก็เคยสอบถามต่อน้าข้าพเจ้าว่าจะทำประโยชน์เพื่อประเทศชาติ ก็แสดงผลออกมาว่า ไม่พอใจในการที่เกิดการรังแกผู้คน ผู้น้อยที่ยากจน ที่ทำมาหากินไปวัน ๆ โดนรังแกอย่างนี้ก็ไม่ถูกต้อง บางคนก็อยู่ไม่ได้ต้องหนีไป เขาก็บอกเขาไม่รู้อยู่หนีไปไหนเหมือนกัน จะหนีไปหาเพื่อนบ้าง บางคนก็ไปนครปฐม และเขายกบ้านให้เขาขอให้ทหาร ๆ นี่ทำชื่อเสียงมาก ชื่อเสียงที่ดี จะเห็นได้ว่าตอนนี้ประชาชนขอร้องขอให้ทหารช่วยอยู่และช่วยพิทักษ์คุ้มครองเขา เพื่อให้เขาทำมาหากินได้ พวกที่อพยพไปก็บอก ขอยกบ้านให้ทหารเพื่อใช้เป็นที่พักสำหรับมาช่วยดูแลคุ้มครองกันชาวบ้านให้ได้รับความปลอดภัย

ข้าพเจ้าก็อยู่ถึงสองเดือนแล้วมาคิดทบทวนว่า เอ.....เราจะปล่อยให้เหตุการณ์ฆ่ารายวันเกิดขึ้นอยู่อย่างนี้เรื่อย ๆ ไปเช่นนี้หรือ เป็นถึงพระราชินี และอายุก็ 72 แล้ว ไปเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ กลับมาก็ยิ่งอัมพาตอยู่อย่างนั้น ไม่รู้จักพูดไม่รู้จักจา ช่วยเหลือคนไทยที่อากัปกณ์เหล่านั้น ก็เลยคิดว่า อ่า...เลยพูดให้ท่านฟัง พูดให้ท่านได้ยินว่า สมควรหรือที่จะปล่อยให้ใครอยากฆ่าใครก็ได้ ฆ่าแล้วก็แล้วไปไม่เห็นถูกจับ.....คือรู้สึกว่ กฎหมายของประเทศไทยมีอยู่แต่ใช้ไม่ได้ใน 3 จังหวัดนั้น ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร แต่ว่า.....น่ากลัว ๆ เหลือเกิน เพราะว่าพูดถึงสิทธิมนุษยชน ข้าพเจ้าว่าคนไทยทั้งหลายนี้มีสิทธิที่จะมีชีวิตอยู่ และมีสิทธิที่จะทำมาหากินโดยสุจริต นี่ถ้าเผื่อเขาทำมาหากินก็ไม่ได้ กรีดขาก็ไม่ได้ เก็บผลไม้ของเขาที่เขาปลูกไปขายก็ไม่ได้ แล้วเขาจะมีชีวิตอยู่อย่างไร และข้าพเจ้าซึ่งไปนั่งอยู่กับเขา 2 เดือน กลับมาก็มานั่งอัมพาตนำปิดปากไม่พูดอะไรเลยด้วยความเกรงกลัวว่าจะเสียอย่างโน้นเสียอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็คิดว่า "ชีวิตมนุษย์นี้สำคัญที่สุด เราจงใจที่จะช่วยชีวิตมนุษย์ ไม่ได้จงใจที่จะเบียดเบียนใครเลย ช่วยชีวิตมนุษย์ให้รอดและคนเหล่านี้เป็นคนไม่ได้ทำร้ายใคร ก็ขอให้เขาได้อยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข เดียวนี้ แม้แต่เจ้าหน้าที่ชลประทานที่ออกไปทำงานเพื่อช่วยข้าพเจ้าหาแหล่งน้ำ ช่วยเหลือชาวไร่ชาวนา ในโครงการพระราชดำริก็ถูกฆ่า ผู้พิพากษานั้นนะน่าสงสารที่สุด ผู้พิพากษาอายุยังไม่ถึง 40 เลย ลูกก็ยังเล็ก ๆ ก็ถูกฆ่า ติดไฟแดงแล้วก็ถูกฆ่า ไม่ทราบว่ามีเมืองไทยเราปล่อยได้ยังไง

ที่คนไทยเราเนี่ย อย่างที่ท่านทราบแล้ววันนี้ ก็ไม่ควรปล่อย ต่างคนต่างคิดปรึกษากันว่า ควรจะทำอย่างไร ช่วยรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวดูแลคนไทยด้วยกันให้ได้อยู่ร่มเย็นเป็นสุขแม้แต่พระสงฆ์ก็โดนทุบโดนฆ่า เพียงแต่ออกไปบิณฑบาต ซึ่งแต่ก่อนไม่เคยมีเลย ที่นั่นก็เป็นดินแดนของ

คนไทยอิสลาม เขาก็ไม่เคยแตะ แม้แต่โจรแบ่งแยกดินแดนเขาก็ไม่เคยแตะ วัดไทยเขาก็ไม่เคยแตะ ทำคนบริสุทธิ์เลย เขาจะสู้กับทหาร ตำรวจไป เขาไม่เคยรังแกชาวบ้านที่ไม่สามารถช่วยตนเองได้ และการฆ่าก็ไม่เหมือนปกติ เป็นการกระทำที่โหดร้ายทารุณ ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่ยอมเชื่อว่าเป็นการกระทำของชาวไทยมุสลิมที่ข้าพเจ้าเคยพบ และรู้จักมานานกว่า 30 ปี ที่เคยรู้จักใกล้ชิด นั้นไม่ใช่เขา มันเป็นเรื่องมาจากไหนก็ไม่ทราบ ข้าพเจ้าก็จะขอวิงวอนขอร้องทันทันทีให้ร่วมกันทำอย่างไรข้าพเจ้าก็จะไม่ขอพูดละเอียด เพราะบางครั้งข้าพเจ้าก็คิดไม่ถึง แต่ขอให้ท่านแสดงออกถึงความห่วงใย ต่อประชาชนคนไทย ถึงแม้จะอยู่ไกลถึงภาคใต้ที่ถูกรังแกเอาชีวิตอย่างน่าสงสารที่สุด ข้าพเจ้าก็เลยคิดถึงท่านทั้งหลาย ที่เป็นผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ผู้แทนองค์การอิสระ ผู้แทนองค์การมูลนิธิ สมาคม สโมสร สภา คณาจารย์นิสิตนักศึกษา ลูกเสือชาวบ้าน ไทยอาสาป้องกันชาติ และสื่อมวลชน ช่วยกันคิดอ่านหาทางยุติการฆ่ากันรายวัน เพราะเดี๋ยวนี้ แต่ก่อนตอนข้าพเจ้ายังอยู่ก็ อย่างมากก็วันละสองคน แต่เดี๋ยวนี้ เมื่อข้าพเจ้ากลับมาแล้ว บางวันก็ฆ่ากันวันละ 8 คน ท่านทั้งหลายก็น่าจะช่วยกัน และช่วยรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ช่วยกันคิดช่วยกันสะสางยุติเหตุการณ์ฆ่าอย่างนี้ ไม่ได้บอกว่าให้ถืออาวุธลงไปช่วย แต่แสดงพลังทางใจก็ได้ พร้อมใจกันแสดงความไม่พอใจ แต่ข้าพเจ้าคิดว่าคนไทยทุกคนควรมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหานี้ ไม่ใช่มอบโล่ให้เป็นหน้าที่ของรัฐบาลแต่เพียงฝ่ายเดียว

ตั้งแต่เดือนมกราคม 4 มกราคมที่แล้วมาจนบัดนี้ เสียชีวิตที่ถูกฆ่าประจำวันเป็นรายวันนี้ เสียชีวิตไปกว่า 300 คนแล้ว คนที่บริสุทธิ์นี้ ตายทุกวัน ซึ่งข้าพเจ้าเองก็หมดสติปัญญา ก็ต้องขอร้องทูลนายก ฯ กับคณะรัฐบาล ก็ทราบว่ามี อันนี้มีรายชื่อมาจากผู้ที่ถูกยิง ซึ่งข้าพเจ้าก็อยากจะแจ้งให้ท่านทราบว่า เมื่อข้าพเจ้าอายุ 72 ปี นั่นก็ได้เงินบริจาค จากท่านทั้งหลายนี้เป็นจำนวนมาก คนโน้นให้ที สมาคมต่าง ๆ ก็ได้เอาเงินนี้ไปซื้อ ไปซื้อที่จังหวัดนครราชสีมา ไร่ 600 ไร่ มีความตั้งใจว่าจะเอาพวกภรรยาและครอบครัวของคนที่ถูกฆ่าเช่น เป็นตำรวจ ตำรวจผู้น้อย สิบตำรวจเอก หรือจ่าสิบเอก หรือจ่าสิบโท หรือนายสิบต่างๆ ที่ถูกฆ่า พออยู่เวรที่โรงพักแล้วเช้าจะกลับบ้านนี่ก็โดนยิงนับไม่ถ้วน สามร้อยกว่ารายแล้ว ข้าพเจ้าก็ พร้อมกับราชวงศ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่พระราชทานให้มาอยู่กับข้าพเจ้า ก็ไปซื้อที่ให้แล้วช่วยขอทางเกษตร และทางประมงไปช่วยกันจนเดี๋ยวนี้กำลังสร้างบ้าน สร้างบ้านให้พวกแม่เมีย ที่ยากจนแล้วก็มีลูกเล็ก ๆ แล้วก็ไม่ทราบจะดำเนินชีวิตอย่างไร ทีแรกข้าพเจ้าก็คิดว่าเอาเงินที่ท่านทั้งหลายให้นี้ ให้ทุกครอบครัว แต่ก็ไม่มีมั่นใจว่าให้เป็นเงินจะมีประโยชน์เท่ากับให้ทีแต่ละคน แต่ละพวกนี้ที 2 ไร่ แล้วบ้านหลังหนึ่ง แล้วก็สอนวิธีการเลี้ยงปลา ปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารต่าง ๆ ซึ่งตอนนี้เขาก็กำลังสร้างบ้านอยู่ แล้วมีคนทยอยเข้าไปอยู่ ที่เราตรวจสอบแล้วว่าเป็นผู้ที่โดนตายในหน้าที่ จริง ๆ ค่อย ๆ เข้าไป เขาก็มีความสุขเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จะขอพบพระคุณท่านทั้งหลายที่เป็นเจ้าของเงินแล้วบอกให้ทราบว่าข้าพเจ้าเอาเงินนี้ไปทำอะไร แล้วก็อีกอย่างที

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงปลอบปลื้ม มาก พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รับสั่งว่านักวิชาการของไทยนี้ เก่งมาก เก่งเหลือเกิน ไม่ว่าทางเกษตร ทางประมง ทางป่าไม้ ช่วยข้าพเจ้าให้สามารถช่วยชาวบ้านได้สำเร็จ ข้าพเจ้าก็คิดว่าข้าพเจ้ากลับมาแล้วนี่ อายุ 72 ก็ตาม ก็เห็นจะหัดยิงปืนขึ้นใหม่แล้ว แก่เฒ่าแก่ก็เอาพวกแก่ ๆ ไปหัดยิงปืน ได้แค่นั้นก็แค่นั้น ก็ยังดีกว่าต้องให้คนคอยดูแล ต่อไปนี้เป็นรายชื่อผู้ที่เสียชีวิต ต่าง ๆ ข้าพเจ้า ก็คิดว่า รายละเอียดต่าง ๆ ก็คงไม่ต้องเล่าให้ท่านฟังแล้ว

มีร้านขายข้าวต้มเป็นคนไทยจีน เขาขายราคาถูกขายดีแล้วก็มีคนไปนั่งรับประทานอยู่เสมอ เกิดโดนวางระเบิด ผู้คนเจ็บป่วยเป็นจำนวนมากเลย นำส่งสารมาก เดียวนี้ไม่ได้ใช้ยิงเฉย ๆ ใช้วางระเบิดด้วย ชื่อร้านขายข้าวต้ม "อั้งม้อ" ตอนนี้ฟังไปหมดแล้ว มีคนบาดเจ็บ 15 คน สาหัส 4 คน แล้วมี เด็กเล็ก ๆ ก็ได้รับบาดเจ็บด้วย เท่าที่ข้าพเจ้าสังเกตดูนี้ คนร้ายมักจะลอบประทุษร้ายเฉพาะคนที่ไม่มีทางต่อสู้ ก็เลยขอ ขอบพระคุณท่านทั้งหลายที่ช่วยให้กำลังใจข้าพเจ้า แล้วก็มาฟังกันในวันนี้ ทั้งท่านนายกรัฐมนตรี ไม่ค่อยสบายอยู่ด้วย แต่ท่านนายก ฯ ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่นราธิวาส ก็ไปเสมอ ไปเยี่ยมเยียนดูแลทุกข์สุขเสมอ ข้าพเจ้าก็ทราบดีว่าท่านนายก ฯ ต้องวิ่ง แต่คิดว่าไม่ใช่ ไม่ควรจะมีมอบให้ เรียกว่าเป็นลิ้ง ๆ ให้เป็นหน้าที่รัฐบาล อย่างเดียว คนไทยทั้งชาติก็มีหน้าที่ ท่านอาจารย์เบนบอก มีหน้าที่ต้องตอบแทนพระคุณของแผ่นดิน เพราะ ฉะนั้นข้าพเจ้าถึงได้มานั่งพูดวันนี้ ขอร้องท่านขอให้ท่านช่วย เพื่อนไทยด้วยกัน ซึ่งเป็นคนสะอาด สุจริต มีอย่างเดียวเขาทำมาหากินของเขา แต่ขณะนี้ทำมาหากินก็ไม่ได้ ตายลูกเดียว ที่นี้จะให้เขาอพยพออกมาจาก ผืนดินที่ปู่ย่าตายายเขาหามาได้ แต่ข้าพเจ้าก็ยังมองไม่เห็นว่าจะอพยพคนไทยจำนวน 300,000 ไปอยู่ที่ไหน กันบ้าง แล้วให้เขาทำกินอย่างไร ก็คงเป็นปัญหาใหญ่ ครั้นจะปล่อยให้โดนฆ่าตาย ทุกวัน ทุกวันนี่ มันก็แยเหมือนกัน แยทั้งนั้น

เพราะฉะนั้นท่านเองก็เป็นผู้ที่มีสติปัญญา เป็นเจ้าของแผ่นดินไทย และเป็นผู้ที่ควรตอบแทน พระคุณแผ่นดิน ก็คงจะช่วยข้าพเจ้า ช่วยกันคิดว่าควรจะทำอย่างไรบ้าง ที่พยายามที่จะช่วยชีวิตคนไทย ประมาณ 300,000 คน ทางภาคใต้ ให้เขามีทางที่จะทำมาหากิน แล้วก็ให้มีชีวิตอยู่ ขอให้เขามีสิทธิ์ที่จะมี ชีวิตอยู่ อยากจะพูดกับพวก สิทธิมนุษยชนว่าพวกนี้ไม่ได้ทำบาปทำกรรมอะไรเลย เขาก็มีสิทธิ์น่าจะมีสิทธิ์ที่จะ มีชีวิตทำมาหากินในประเทศของเขา อย่างสงบสุข ไม่อย่างนั้นก็โดนฆ่าไปเรื่อย ๆ ตลอดเวลา ก็ขอขอบพระคุณ ทุกท่าน ที่อุตสาหมาฟังในวันนี้ แล้วขอขอบคุณท่านนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐบาล ที่ช่วยกันพยายามแก้ ปัญหา อย่างยิ่ง และข้าพเจ้าก็สัญญาว่าข้าพเจ้า 72 แล้วก็จะไปหัดยิงปืนใหม่แล้ว โดยไม่ต้องใส่แว่น ก็ยิงมันไปก็แล้วกัน ขอบพระคุณค่ะ ขอบพระคุณมาก